

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tehermentesítő döntés**

1. A tehermentesítő döntés

Pedál-János

A wattmérő piros mutatója túllépte a kritikus osztást, és a fal mögötti relé éles kattánással jelezte: a szektor terhelése elérte a tűréshatárt. Ha nem érik el az előírt fordulatszámot tíz másodpercen belül, a központi zár automatikusan elszigeteli a fülkéküket.

János nem felelt Alinda vádaskodó szavaira. Ehelyett átlépett a két állvány közötti szűk résen, oda, ahol a vész-áttétel elrozsdásodott karja kiállt a betonból. Bőre hideg verítéktől csillogott, de a mozdulata megfontolt volt. Rátette a tenyerét a csupasz, rezgő vasra, megszegve a szigorú munkavédelmi tiltást, és teljes testsúlyával ránehezedett.

– Átveszem a harmadik kört – mondta fojtottan. – Ti csak tartsátok az alapütemet.

A gépezet megremegett, a fémes nyikorgás mély, morajló bűgássá szelídült. János lábizmai görcsbe rándultak, ahogy a két különálló pedálsor ellenállását egyetlen testen keresztül próbálta kiegyenlíteni. Alinda hallgatott. Dühös tekintete a férfi megfeszülő nyakára tapadt, ahol az erek lassan kékültek a túlterheléstől. Ebben a mozdulatban nem volt gépies engedelmesség. A gép nem áldozza fel magát a másik alkatrészért; a gép csak elhasználódik.

– Ez balgaság, János... – suttogta a nagymama, miközben próbálta felvenni a lassuló ütemet. – Beleroppansz.

– Nem a wattok számítanak – zihálta János, szemeit az Alinda feletti tompa fényre szegezve. – Hanem az, hogy mi döntjük el, kinek jut a teherből.